

Az évad első bemutatójára készül a Bóbita Bábszínház, amelynek alapja egy horvátországi magyar népmese és egy kényszerből összezárt család életébe nyerhetünk betekintést. A jelen helyzetre tökéletesen rimelő kerettörténet és a mese mindannyiunk számára fontos tanulságokat, üzenetet és megoldásokat nyújthat. Markó Róberttel, A harmadik sárkány című előadás rendezőjével beszélgettünk a próbaidőszak során. (Fotók : Bóbita Bábszínház)

- Mi az alaphelyzete *A harmadik sárkánynak*?

- A történetben a szülőkkal való kapcsolat, illetve a családban a szabadidő hasznos eltöltése van a fókuszban. Határozottan reflektálunk arra a helyzetre is, amiben az elmúlt hónapokban voltunk, vagyis a karanténra. Adott egy öttagú család: apa, anya, két gyerek és egy sógor, akik a karanténhelyzet miatt már hosszú ideje össze vannak zárva a lakásukban. A darab akkor kezdődik, amikor már mindenki egymás idegeire megy, és a gyerekek kitalálják, hogy elkezdene mesélni. A felnőttek részéről ez kezdetben ellenállásba ütközik, és mivel nem bábkészítő családról beszélünk, ezért bábjaik sincsenek. Viszont a fiú hobbija a barkácsolás, amihez van egy alapkészlete, ám a történet szereplői tulajdonképpen az őket körülvevő tárgyakkól alakulnak ki. A végére persze a mesélési kísérlet egy nagy közös játékká fajul, amiben mindenki megtalálja a saját helyét.

- Milyen mesét választottatok a bábjáték alapjául?

- Egy magyarországi horvát népmesére esett a választásunk, melynek címe *A gyermek és a sárkány*. Ez egy nagyon szövevényes történet, amin egy kicsit egyszerűsítettünk. Bár egy horvát, tehát szláv népmeséről beszélünk, szerkezetében, szereplőiben nagyban hasonlít a magyar népmesékre, hiszen a tündérmesék vagy varázsmesék műfajuknál fogva egész Európában nagy hasonlóságokat mutatnak.

Frankovics György

néprajzkutató-irodalomtudós gyűjtött össze egy kötetre valót Magyarországi horvát népmesék és mondák címmel, én ebben a könyvben bukkantam rá a történetre.

- Kanyarodjuk vissza a legelejéhez. Miért ezt a történetet választottad?

- Úgy talákoztam vele, hogy egy rádiójátékot készített a Frankovics kötetből, és amikor az említett mesével foglalkoztunk, nagyon megtetszett, mert egyrészt nagyon alkalmas bábszínházi adaptációra, másrészt sok olyan helyzetet és fordulatot mutat be, amivel szerintem nem csak az óvis-kisiskolás gyerek, hanem a szülő is azonosulni tud. A népmesékben az a csodálatos, hogy egyszerre több generációnak szólnak. Amikor **Sramó Gáborral**, a Bóbita igazgatójával gondolkodtunk, hogy milyen darabot hoznék a következő évadra, bedobtam ezt az ötletet, és Gábor egyből vevő volt rá.

- Hogyan született meg a bábszínpadra adaptált mű, mikre koncentráltatok?

- Ez egy nagyon sokrétű történet, számos motívummal és fordulattal, amit nekünk strukturálisan egyszerűsíteni kellett. Az előadásban van a már említett keretjáték, ez a karanténhelyzet, és van egy belső történet, amelyben a szülő-gyermek kapcsolatot emeltük ki. A fiú korán elveszíti az édesapját, aki viszont egy végrendeletet hagy neki, amely tartalmazza, hogy mit kell az életben véghez vinnie, ami nyilván nagy nyomást és stresszt jelent a gyermeknek. És ahogy ez a népmesékben lenni szokott, az édesanyjának, a testvérének és külső segítőknek köszönhetően végigmegy ezen az úton.

- Milyen látványvilágra számíthatunk?

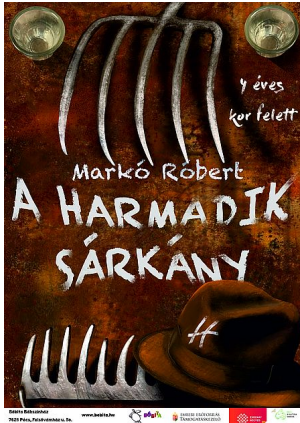
- Izgalmas a technika, amivel dolgozunk, mert ez egy tárgyanimációs előadás, ami azt jelenti, hogy nem előre elkészített bábok vannak. A minket körülvevő tárgyi világból igyekszünk minél

Egy családban fontos, hogy minőségi időt töltsünk együtt

Írta: Major Zoltán

2020. október 02. péntek, 16:39

több fantáziával bábokat, helyszíneket és szereplőket kialakítani. Bízom benne, hogy ez arra is rá tud mutatni, hogy ha van elég fantáziánk, akkor egy hamutartóval, ceruzával, kólásüveggel stb. is lehet bábszínházat csinálni.

Az előadás plakátja

- Térjünk vissza a kerettörténetre. Amikor felmerült, hogy elkészítsétek ezt az előadást, akkor a helyzet már adott volt, vagy közben aktualizáltátok a dolgot?

- Természetesen nem tudtuk, hogy lesz karantén. A keretjáték inkább a társulatra alakult, a karanténszál kicsit később került bele. Azt nyilván a társulat hívta elő, hogy a keretjátékban apa, anya, két gyerek és egy sógor szerepeljen, és hogy élőzenés előadás legyen. A család, Sárkányék dél-magyar vagy észak-szláv szerb-magyar színes- és könnyűfém-kereskedők, ezért aztán ebből alakult ki az előadás tárgyi világa, vagyis a díszlet, a bútorok és a bábok is. A zene is kicsit szlávos beütésű, aminek az az érdekessége, hogy nem csak létező hangszereken játszanak, vagyis mindent, ami kong vagy fémes hangzású, azt minimum ritmushangszernek használják. Igyekszünk ebben a fémes világban konzekvensek lenni.

- A koreográfiáért feleséged, Markó-Valentyik Anna felel. Hogyan alakult ki a darab

mozgásvilága?

- Csakúgy, mint a zenében, a mozgásban is a szerbes, délszláv, balkáni motívumok jelennek meg. Mindig nagyon nehéz feladat egy olyan bábszínházi előadás koreográfiájában, ahol élőszereplő és báb is van, hogy a mozgásban a fókusz hogyan vezessük, vagyis mikor van a hangsúly a bábon és mikor a színészen. Szerencsés esetben a néző a báb mozgását, mozdulatait, kinézetét összekapcsolja a mögötte vagy fölötte játszó ember gesztusaival, mimikájával. Ez egy elég speciálisan bábos koreográfusi feladat. Nagyon sokszor fordul elő az is, hogy a színészek hoznak ötleteket, mozdulatokat, lépéseket, amiket igyekszünk beépíteni.

- Ez pont egy olyan előadás, ahol a színész sok ötletet hozhat be.

- Igen, mert itt a keretjátékban megismert karakterek mozognak, és nem kell létrehozunk illuzórikus, művészi mozgást. Helyette azt igyekszünk elképzelni és megvalósítani, hogyan táncol egy fémkereskedő a családja körében, a nappali közepén. Tehát a koreográfia nagy része a színészekből vagy a karakterekből fakad, ami sokat hozzáad az élményhez.

- Van valami B tervetek arra az esetre, ha ismét szigorúbb korlátozásokat vezetnek be?

- Abban bízunk, hogy be tudjuk mutatni az előadást, tehát folyamatosan próbálunk. Az persze nem tesz jót egy produkciónak, ha a premier után nem tudják játszani. De egyelőre szerencsénk van a vénasszonyok nyarával és a Bóbita szabadtéri színpadával, mert sok produkciót ki lehet vinni a szabadtérre. A harmadik sárkányt is úgy terveztük meg, hogy könnyen utaztatható, tulajdonképpen bárhol előadható darab legyen. Persze mindenkiben van egy létbizonytalanság, hogy mi fog történni, de nyilván igyekszünk keresni annak a lehetőségét, hogyan működjünk az új körülmények között. A tervezhetetlenség a legnehezebb, de azért igyekszünk a bemutató kényszere nélkül is tisztességesen és eredményesen dolgozni.

- Kiknek ajánlod a darabot? Mi az előadás üzenete?

- Négy éves kortól ajánljuk, az elsődleges célcsoport az ovis és kisiskolás korosztály. Amit korábban a népmeséről beszéltünk, hogy minden életkorban és minden korosztálynak kínál gondolkodni és azonosulni valót, az itt is teljesen igaz. Nagyon hálás anyag, mert egy család életét mutatja be, amiben mindannyiunk számára lehetnek ismerős momentumok, így könnyebb az azonosulás. Szórakoztató előadásra kell számítani sok humorral, zenével és tánccal. A fő üzenete pedig a békés egymás mellett élés. Az, hogy az időt minőségi módon el tudjuk tölteni egymással, egy családon belül nagyon lényeges, és bizonyos helyzetekben nagyon nem könnyű.

- Ez a jelen helyzetben kiemelkedően fontos üzenet.

- Én is azt gondolom, hogy most mindannyian ezt éljük, és biztos vagyok benne, hogy még rá is leszünk kényszerítve az összezártságra. Ne rettenjünk meg ettől, hanem lehetőségként próbáljuk meg megélni a karanténhelyzetet.

- Milyen terveid vannak még az évad hátralevő részére?

- A Bóbitában október 3-án mutatjuk be ezt az előadást, novemberben pedig Debrecenbe, a Vojtina Bábszínházba megyek, ahol a Vas Lacival, egy magyar népmesével fogunk dolgozni. Illetve Győrben, a Vaskakas Bábszínházban, az én főállású helyemen azt találtuk ki, hogy mivel nincs folyamatban próbánk és annak sem látjuk nagyon értelmét, hogy az említettekre való tekintettel új bemutatót hozzunk létre, ezért szakmai műhelymunkát szervezünk a színészeknek, aminek az összeállítása nagyon jó és másféle feladat, mint a rendezés. Illetve egy versekkel foglalkozó művészi beszédkurzust fogok csinálni a társulattal, az évad második felében pedig A dzsungel könyvét fogom ott rendezni. Az évad végén a Miskolci Nemzeti Színházba megyek, ott viszont még nem tudjuk, hogy milyen anyagból dolgozunk. Ezek a tervek az idei évadra, aztán majd meglátjuk, hogy mi valósul meg belőle. Reméljük, hogy minden...

{jcomments off}